

Sofie MAILLIARD

Echtgenote honderdste diaken bisdom Brugge

In juni werd Jean-Yves VERHAEGHE (35) tot diaken gewijd. Daarmee is hij de honderdste van het bisdom Brugge sinds het Tweede Vaticaans Concilie. Echtgenote Sofie MAILLIARD (30) gaat dapper mee op zijn tocht. Als regentes wiskunde, fysica en biologie geeft ze les in het Spes Nostra Instituut in Kuurne, waar ze ook verantwoordelijkheid opneemt in de pastorale werkgroep.

‘Vooral in het spreken over mijn geloof ben ik veranderd’

Lieve WOUTERS

Aangesteld in de federatie Anzegem, verhuisden Jean-Yves en Sofie in het voorjaar van Kortrijk naar Vichte. De wijding bracht wel wat mediabelangstelling met zich mee, zodat de buurt – kerkganger of niet – hen intussen kent. „De diaken? Even verderop links!” Alleen Sofie is thuis. Goed, want wij wilden wel eens weten hoe je zo’n roeping ervaart als partner. Een leven lang aan zijn zijde mee in dienst staan van de Kerk is immers geen gering engagement.

–Dertig jaar is eigenlijk best wel jong om zo’n engagement aan te gaan, niet?

Toen ik Jean-Yves leerde kennen, waren we beiden al sterk geëngageerd in de Kerk. Ik kom uit een gelovig gezin. We woonden in Deerlijk en gingen er wekelijks naar de mis. Toen mijn twee broers en ik tieners waren, zochten mijn ouders aansluiting bij de Sint-Michielsbeweging in Kortrijk. Bij de voorbereiding van de vormseldagen, waaraan Jean-Yves meewerkte in opdracht van het bisdom en ik voor de beweging, ontmoetten we elkaar voor het eerst. Ik was toen 22, Jean-Yves 27.

Toen we de weekendliturgie van de Sint-Michielsbeweging wat ontgroeid waren, sprak de eucharistie in de parochie van Sint-Maarten ons sterk aan en werden we daar actief in het parochieleven. Zo speelden geloof en inzet voor ‘de zaak van Christus’ al van in het begin een belangrijke rol in onze relatie. Ik wist dat Jean-Yves een roeping voelde om iets te doen in de Kerk. Vraag me nu niet hoe hij dat precies vertelde. Bij ons geen spectaculair verhaal dat ons leven overhoop gooide. Het ging allemaal heel spontaan, zijn roeping hoorde gewoon bij hem, ik heb hem nooit anders gekend. Toen we trouwden, koos ik daar dus ook bewust voor.

–Maar is de roeping van Jean-Yves ook de jouwe?

Voor mij is het diakenschap geen roeping zoals het dat is voor Jean-Yves. Het maakt deel uit van zijn persoonlijkheid en als partner vind ik dat je elkaars sterke eigenschappen moet ondersteunen en verder tot bloei laten komen. Als ik zie hoe gelukkig hij is, dan kan ik toch niet anders dan er volledig achter staan? En zoals ik al zei, geloof en inzet zitten er ook bij mij ingebakken, zodat ons leven door dit engagement zeker geen verrassende wending kreeg. Ook onze vrienden reageren niet echt verbaasd. Bij Jean-Yves thuis lag dat wel anders. Zijn

Sofie Mailliard: ‘Als partner moet je elkaars sterke kanten ondersteunen, zodat je allebei groter wordt.’ © Violet Corbett Brock

ouders zijn niet kerkbetrokken en hadden het er wel moeilijk mee dat hun zoon zo’n uitgesproken keuze maakte.

–Je volgde de hele diakenopleiding mee en deed zelfs ook stage. Wat betekende die vorming voor jou?

Door die opleiding ben ik gegroeid in het leren spreken over de Kerk en het geloof. Iemand vergeleek geloven ooit eens met een puzzel. Je begint met naar de prent op de doos te kijken. Dat is het visioen, het Koninkrijk van God dat je op aarde wil zichtbaar maken. Om de puzzel te leggen, zoek je eerst de stukjes met een rechte kant. Die vormen het kader. Dat kader is er niet om je te begrenzen, maar je puzzel doelgericht te leggen. Jezus Christus is voor mij het kader. Vanuit zijn boodschap wil ik leven en dat visioen gestalte geven.

Dan ga je verder puzzelen. Sommige stukjes vallen als vanzelf op hun plaats, andere zijn wat ingewikkelder... Samen met andere mensen werken we met vallen en opstaan aan Gods droom. Eén ding mogen we niet uit het oog verliezen. Al dat puzzelen moet gebeuren op een stevige bodem,

anders valt hij uit mekaar. Die bodem, het fundament, is God.

Omdat ik toch al leerkracht ben, leek het me interessant om in het kader van de diakenopleiding ook stage te doen, meer bepaald in het godsdienstonderwijs. Daardoor kan ik nu ook godsdienst geven.

„Veel leerlingen stellen zich bij God een strenge en straffende figuur voor. Daar heb ik hartpijn van”

Het valt me op dat leerlingen een eenzijdig godsbeeld hebben. Nog altijd stellen ze zich Hem voor als een strenge en straffende God. Daar heb ik echt hartpijn van. Met zo’n godsbeeld kun je nooit tot geloof komen. Voor mij is God ‘Emmanuel’, God zij met ons. Hoe kan ik dit voorleven, zodat de leerlingen het begrijpen? Erover preken haalt niets uit. Ze moeten dat ervaren.

–Wat is voor jou wezenlijk in de Kerk om dit engagement te kunnen volhouden?

Er hoeft niet veel bijzonders te zijn op school of in een parochie voor mij. De boodschap van het evangelie is zo sterk, dat ik daarmee verder kan. Soms verliezen we dat wel eens uit het oog. We hebben ons eigen idee over hoe het allemaal zou moeten en stellen steeds meer onszelf op de voorgrond in plaats van Christus.

Natuurlijk helpt het, als je in je omgeving af en toe iets kunt gewaar worden van dat visioen van het Koninkrijk van God. Maar daar moet je zelf ook een beetje naar op zoek gaan. We zijn tegenwoordig mobiel genoeg daarvoor. Mijn ouders trokken naar Sint-Michiël, wij op onze beurt naar Sint-Maarten. Je zoekt een gemeenschap waarmee het klikt. Hier in Vichte lijken voor ons nu alle puzzelstukjes wel stilaan op de juiste plaats te vallen.

Ook binnen de diakengroep kunnen we geregeld eens bijtanken. Je ontmoet er mensen van alle leeftijden, maar je beleeft toch min of meer hetzelfde en dat maakt het heel fijn om samen te zijn en ervaringen uit te wisselen.